

saznanja kao opšti religiozni stavovi i odredbe mišljenja, pa su ih tek onda umetnici odenuli u slike i spolja okitili ukrasima poezije, nego je način umetničkog stvaranja bio takav da su ti pesnici bili u stanju, da ono što je u njima vrilo, izraze *samo* u toj formi umetnosti i poezije“.

Grčka umetnost započinje geometrijskim stilom, ne kao proizvod nužde, nego kao ljudski prikaz božanskog poretka kosmosa – a sve umetnosti imaju isti sadržaj: meru. Potrebno je, ipak, pomenuti i Blohov stav da „Hegelov učitelj u estetici bijaše Plotin, a ne Platon, koji je podcijenjivao osjetilnu pojavu“, mada je iz prethodno navedenog jasno da Hegel ne spada u one koji će Platonov stav o umetnosti svesti na "podcenjivanje čulne pojave". Bloh, recimo, dodaje da Hegel ipak ne shvata estetiku prema principu „transcendentne milosti“, i da kod njega „za razliku od Plotina, ona nije pobožna“.

Platon se okreće protiv umetnosti podražavanja, koja napušta ovaj princip i fokusira se na pogled posmatrača. Ovakva osuda ima izvor u temelju njegove filozofije, koja se okreće protiv isticanja pojedinačnih principa nasuprot uređenju polisa. „U svom dijalogu *Sofist*, on suprotstavlja, a da ih ne imenuje, grčku i egipatsku umetnost i tom prilikom razlikuje dve forme umeća podražavanja: s jedne strane umeće preslikavanja ili „umetnost kopiranja“, a sa druge strane umeće stvaranja privida ili „umetnost simulakruma“. Egipatska umetnost verna je tradicionalnim kanonima, dok se grčka umetnost sve više okretala upravo relativističkom prividu. U „Zakonima“ Platon pohvalno govori o prvoj vrsti umetnosti – takvim umetnicima „nije bilo dozvoljeno da uvode novotarije, ili da izumevaju nešto drugo osim ono što odgovara domaćim običajima. To ni sada nije dozvoljeno ni u ovoj umetnosti ni u umetnosti uopšte. Ako stvari ispitaš, videćeš da slike i kipovi sačinjeni pre deset hiljada godina – ne mislim figurativno nego stvarno – nisu ni lepši ni ružniji od onih koji su stvoreni u ovo doba; njihova umetnička izrada je ista“.

Takva umetnost ne laska posmatraču naglašavajući ono pojedinačno i prolazno, nego teži da izrazi ono večno i nepormenljivo – egipatska umetnost ne prikazuje individualnost, nego bezvremenost, koju Hegel naziva *božanskom istinom*, primetivši da onoga trenutka kada umetnost ne bude način saopštavanja te istine – ona više neće moći da važi kao najviša forma duha. Platon optužuje pesnike da stvaraju „samo ono što godi ukusu i zadobija odobravanje nerazumne gomile.

U izvesnom smislu, Platon je mogao da anticipira *budući* razvoj umetnosti, koji se okretao ka onom efemernom i prolaznom, koji je Hegel sintetisao dve hiljade godina kasnije, kroz ispitivanje *istorije* umetničkih formi. Još u Platonovoj filozofiji formulisana je ključna razlika između umetničkog prikaza koji prikazuje večni poredak i onog koji prikazuje čulnu pojavu.